

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/16/2018
Identifikačné číslo spisu:	1111237756
Dátum vydania rozhodnutia:	18.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1111237756.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne S. bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. Petrom Škerlíkom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, J. Ľatliaka 2051/8, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 158/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júla 2017, sp. zn. 14 Co 79/2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 14. novembra 2013, č. k. 16 C 158/2011-121 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanej náhrady škody vo výške 2.000,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.500,- Eur podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu prvej inštancie v konaní pred Okresným súdom Bratislava III, č. k. Rob 1370/02-5, zo dňa 19. februára 2012 a nezákonnosti rozhodnutia v exekučnej veci Okresného súdu Bratislava III vedenej pod sp. zn. 36Er/1996/03, zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Súd prvej inštancie poukázal na to, že základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Konštatoval, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Bratislava III zo dňa 19. februára 2002, č. k. Rob 1370/02-5, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 5. apríla 2002, by bol zrušený. Predmetný platobný rozkaz nebolo možné považovať za nezákonné rozhodnutie a tiež nebolo možné, aby súd v konaní o náhradu škody jeho správnosť preskúmaval, nakoľko právoplatné rozhodnutie sa stalo záväzným. Rovnako to platí aj k žalobkyňou namietanej nezákonnosti rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27. novembra 2008. č. k. 36Er/1996/03-26, EX 1031/2003, ktorým súd rozhodol o námietkach povinnej (žalobkyne) tak, že námietky proti exekúcii zamietol, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. decembra 2008. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala náhrady

škody a náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava III, ktorý spočíval v prieťahoch v konaní vedenom pod sp. zn. 36Er/1996/03, keď súd bol počas tohto obdobia nečinný a nerozhodol o námietkach, ktoré žalobkyňa v exekučnom konaní v postavení povinnej podala, súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd Bratislava III vydal dňa 13. marca 2006 uznesenie, v ktorom uložil žalobkyni - povinnej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesené námietky v sume 25,76 Eur, ktoré uznesenie na odvolanie povinnej Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací potvrdil. Následne Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 27. novembra 2008, č. k. 36Er/1996/03-26 EX 1031/2003, rozhodol o námietkach povinnej tak, že námietky zamietol, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. decembra 2008. V súvislosti s preukázaním vzniku škody, jej výšky a príčinnej súvislosti medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, súd prvej inštancie konštatoval, že medzi vzniknutou škodou a postupom súdu neexistuje príčinná súvislosť, keďže žalobkyňa mala v rámci exekučného konania povinnosť zaplatiť vymáhanú pohľadávku a táto povinnosť jej vznikla a trvala bez ohľadu na rozhodnutie súdu o námietkach proti exekúcii. Žalobkyňa za škodu považovala úroky z omeškania, ktoré jej narastali počas exekúcie. Za podstatnú označil súd prvej inštancie skutočnosť, že žalobkyňa sama zavinila začatie exekučného konania a to tým, že si nespĺnila povinnosť vrátiť požičané peňažné prostriedky v dohodnutej dobe ani po právoplatnom rozhodnutí súdu. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa v priebehu konania nepreukázala, že v dôsledku ňou vytýkaného nesprávneho úradného postupu jej bola spôsobená nemajetková ujma, že došlo k zníženiu jej dôstojnosti, nepreukázala, že úradným postupom došlo k negatívnym následkom v jej súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. Po právnej stránke svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil relevantnými ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), Občianskeho zákonníka a zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo dňa 25. júla 2017, sp. zn. 14 Co 79/2014 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil v celom rozsahu so závermi súdu prvej inštancie a doplnil, že žalobkyňa v konaní nepreukázala nesprávny úradný postup exekučného súdu, keď nepreukázala, že by podala sťažnosť na prieťahy v konaní, o ktorých by rozhodol Ústavný súd SR. Takto nebola daná právomoc všeobecného súdu určovať, či v predmetnom konaní došlo k prieťahom. Aj keď odvolací súd by dospel k záveru, že exekučné konanie by vykazovalo znaky prieťahov v konaní, nie je táto skutočnosť dôvodom pre ustálenie zodpovednosti štátu za škodu. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala náhrady škody vo výške 2.000,- Eur z dôvodu nečinnosti súdu a exekútorka nebola oprávnená vydať exekučný príkaz, a preto rástli úroky z omeškania vo výške 38,98 Skk denne, pričom žalobkyňa nemohla bez exekučného príkazu istinu vo výške 15.590,- Skk poukázať exekútorku a následne oprávnenému, súd prvej inštancie správne konštatoval, že medzi vzniknutou škodou a postupom súdu neexistuje príčinná súvislosť. Žalobkyňa v exekučnom konaní ako povinná mala povinnosť zaplatiť pohľadávku, ktorá povinnosť jej vznikla a trvala bez ohľadu na rozhodnutie súdu o námietkach proti exekúcii. Žalobkyňa sama zavinila začatie exekučného konania tým, že si nespĺnila povinnosť vrátiť požičané peňažné prostriedky v dohodnutom čase, a to ani po právoplatnom rozhodnutí súdu prvej inštancie. Odvolací súd dodal, že žalobkyňa proti platobnému rozkazu podala odpor oneskorene, následkom čoho nadobudol právoplatnosť. Žalobkyňa v konaní nepreukázala nesprávny úradný postup, ani nezákonné rozhodnutie súdu. Pokiaľ si žalobkyňa v konaní uplatňovala i nemajetkovú ujmu vo výške 1.500,- Eur, podľa názoru odvolacieho súdu pojem ujma predstavuje ohrozenie subjektívnych občianskych práv a zároveň je aj jedným z predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadňovať závažnosť a intenzitu konania, dosah a motívy konania, úmysel konania, dĺžku protiprávneho konania, pričom všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť nielen z hľadiska konania súdu, ale aj z hľadiska žalobkyne a jej právneho postavenia. Keďže neexistuje nezákonné rozhodnutie v exekučnom konaní, exekučný súd zamietol námietky žalobkyne proti exekúcii a platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Nesprávny úradný postup v súvislosti s prieťahmi v konaní nebol konštatovaný žiadnym na to príslušným orgánom a žalobkyňa nepodala sťažnosť na prieťahy v

konaní ani ústavnú sťažnosť, súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nebola daná ani bezprostredná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, respektíve nesprávnym úradným postupom a škodou. Z týchto dôvodov preto nemajetkovú ujmu nebolo možné žalobkyni priznať jednak z dôvodu, že túto žalobkyňa v konaní nepreukázala a tiež z dôvodu, že nebola daná ani príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmou a označeným nesprávnym úradným postupom.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním včas žalobkyňa s tým, že dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 (formálne bližšie nekonkretizovala uvedením zákonného ustanovenia písm. a/, b/ alebo c/) v spojení s § 431 CSP. Z obsahu dovolania dovolací súd dôvodil, že dovolacím dôvodom je § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď dovolateľka argumentovala, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu s tým, že ex offo nezohľadnil povinnosť exekučného súdu počas celého exekučného konania skúmať, či sa exekúcia vykonávala na základe zákonného exekučného titulu, z ktorého dôvodu napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Bola toho názoru, že takýto postup bolo potrebné vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup a pri rozhodovaní k nemu prihliadať prioritne. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 83/2013 a sp. zn. 4 Cdo 232/2010. Navrhla rozhodnutia súdov oboch inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco, ale namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritorným rozhodnutím, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti, čo platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho

prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku tejto viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu.

14. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vymedzuje dovolateľka z § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľkou (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľka súdu vysvetlí, konkretizuje a doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky.

15. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť, a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach, či predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky, do úvahy prichádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.,

Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

17. V danom prípade dovolateľka v dovolaní svoju argumentáciu, týkajúcu sa či už priet'ahov v konaní a nesprávneho úradného postupu, alebo nesprávnosť právneho posúdenia, sústredila výlučne na pôvodné exekučné konania, ktoré boli vedené proti nej, a na rozhodnutia, ktoré v konaniach boli vydané pred Okresným súdom Bratislava III (napr. č. k. Rob 1370/02-5 zo dňa 19.2.2012, uznesenie z 13. marca 2006 sp. zn. 36Er/1996/03, EX 1031/2003) a Krajským súdom v Bratislave (č. k. 15CoE/195/07-20), ktoré rozhodnutia nadobudli právoplatnosť z dôvodu, že nepodala opravný prostriedok, resp. že opravný prostriedok podala oneskorene, alebo boli odvolacím súdom potvrdené. Judikatúra, ktorou argumentovala, sa tiež týkala výlučne exekučného konania, teda konania predchádzajúceho konaniu, ktoré je predmetom tohto dovolania.

18. Predmetom tohto konania, v ktorom bolo dovolanie podané, je konanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktoré konanie je ovládané určitými zásadami a predpokladmi, za existencie ktorých je možné náhradu škody priznať. Predmetom tohto konania nie je exekučné konanie, ktoré proti dovolateľke prebiehalo pred Okresným súdom Bratislava III a Krajským súdom v Bratislave (pod spisovými značkami uvedenými vyššie). Predmetom tohto konania je konanie o náhradu škody, vedenej pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 16 C 158/2011 a pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 14 Co 79/2014.

19. Žalobkyňa v dovolaní právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nenaformulovala dostatočne jasne, zreteľne a určito. Textu dovolania chýba totiž vymedzenie toho, čo je otázne a bolo zároveň predmetom odvolacieho prieskumu. Žalobkyňa uvádza nesúhlas s exekučným konaním, ktoré bolo voči nej vedené a zároveň namietá priet'ahy v tomto exekučnom konaní, avšak za vymedzením týchto skutočností nenasleduje polozenie samotnej zásadnej právnej otázky. Obsah dovolania preto neumožňuje posúdiť, akú otázku (resp. otázky) považovala žalobkyňa za významnú z hľadiska prípustnosti jej dovolania.

20. Pokiaľ teda ide o toto dovolacie konanie, dovolateľka si nesplnila svoju povinnosť, aby v dovolaní proti rozhodnutiu vydanému v tomto konaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, konkretizovala zásadnú právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviedla, ako ju riešil odvolací súd, pokiaľ ide o náhradu jej škody a náhradu jej nemajetkovej ujmy vyplývajúcej zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nevysvetlila a neoznačila relevantné pre posúdenie dovolania v tomto konaní (nie exekučnom) rozhodnutia najvyššieho súdu a nedoložila, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a rovnako neuviedla, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

21. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol dovolateľkou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP, a teda žiadnym spôsobom nevyargumentovala existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/, že by sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo veciach náhrady škody spôsobenej orgánmi verejnej moci. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

22. Najvyšší súd konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP, dovolanie žalobkyne preto odmietol.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.